

Розділ 1

Томаса бісив запах.

Не три з лишком тижні самотності. Не білі стіни, стеля та підлога. Не відсутність вікон і не те, що світло ніколи не ви-микали. Зовсім не це. У нього забрали годинник; його году-вали тричі на день абсолютно однаковою їжею (шмат шинки, картопляне пюре, сира морква, скибка хліба, вода), з ним ні-коли не говорили, до приміщення більше нікого не впускали. Жодних книжок, жодних фільмів, жодних ігор.

Цікавита ізоляція. Вже понад три тижні, хоча він почав сумніватися, що правильно відлічує час, а він робив це, спи-раючись лише на чуття. Він намагався здогадатися про прихід ночі, старався спати лише в час, який видавався нормальним. Прийоми їжі цьому сприяли, хоча їжа, здається, надходила нерегулярно. Неначе він і мав почуватися дезорієнтованим.

Сам. В оббитій повстю кімнаті, позбавленій кольору — винятком були маленький, ледь помітний унітаз із нержавію-чої сталі в кутку та старий дерев'яний письмовий стіл, який Томасові був непотрібен. Сам у нестерпній тиші, маючи можливість необмежено довго думати про закорінену в собі хворобу — Спалах, отой тихий повзучий вірус, який повіль-но забирав усе, що робило людину людиною.

Ніщо з цього не доводило його до сказу.

Але він смердів, і це чомусь діяло йому на нерви, врза-ючись у суцільний блок його психічного здоров'я. Йому не дозволяли ані приймати душ, ані купатися, з моменту при-буття не надали змінного одягу або чогось, чим можна було б очистити тіло. Придалася б і проста ганчірка: він міг би за-нурювати її у воду, яку йому давали для пиття, і принаймні вмиватися. Проте Томас не мав нічого, крім брудного одягу який був на ньому, коли його запроторили під замок. Навіть постільної білизни не дали — він спав, щільно згорнувши

клаубочком, втуливши дупу в куточок кімнати, склавши руки в намаганні затримати в собі обіймами трохи тепла й частенько тремтячи.

Він не знав, чому його найбільше лякав сморід власного тіла. Можливо, це саме по собі було ознакою того, що він з'їхав з глузду. Але чомусь його гігієна, дедалі гірша, тиснула йому на розум, викликаючи жахливі думки. Неначе він гнів, розкладався, а його нутрощі ставали такими ж затхлими, яким він видавався зовні. Його хвилювало це, хоч яким нераціональним це здавалося. Він мав достатньо їжі та якраз удо-сталь води, щоб тамувати спрагу; він достатньо відпочивав, а ще він тренувався як міг у маленькій кімнаті, часом кілька годин поспіль бігаючи на одному місці. Логіка казала йому, що забреханість не має жодного стосунку до сили серця чи роботи легень. Тим не менше, розумом він починав вірити, що його безупинний сморід — ознака смерті, що стрімко на-сувається та ось-ось проковтне його цілком.

Через ці похмурі думки він, своєю чергою, починав замислюватися, чи Тереза все ж таки не брехала під час їхньої останньої розмови, коли вона сказала, що для Томаса вже надто пізно, та наполягла на тому, що він швидко піддався Спалаху, став навіженим і жорстоким. Що він з'їхав з глузду, *це* не прибувши до цього жахливого місця. Навіть Бренда попереджала його, що скоро буде кепсько. Можливо, вони обидві мали рацію.

І все це приховувало хвилювання за друзів. Що сталося з ними? Де вони?

Що Спалах робить із їхньою психікою? Оце так усе закін-читься — після всього, що їм довелося витерпіти?

Поволі прийшла лють. Наче щур, який тремтить, шукаю-чи тепле місце, крихту їжі. І з кожним днем приходив чимраз більший гнів, такий сильний, що Томас часом усвідомлював, що некеровано труситься, а вже після цього знову приборку-вав лють і ховав її. Він не хотів, щоб вона пішла назавжди — він лише хотів зберігати її, щоб накопичувалася. Чекати

доречного часу й місця, щоб дати їй волю. Усе це зробив із ним «БЕЗУМ». «БЕЗУМ» забрав життя в нього та його друзів і використовував їх так, як вважав за потрібне. Не зважаючи на наслідки.

І за це він поплатиться. Томас клявся собі в цьому по тисячу разів на день.

Усе це промайнуло в нього в голові, коли він сидів, притулившись спиною до стіни, обличчям до дверей (і до потворного дерев'яного столу перед ними), як йому здавалося, пізнього ранку двадцять другого дня його неволі в білій кімнаті. Він завжди думав про це, поснідавши та потренувавшись. Безнадії сподівався, що двері відчиняться (справді відчиняться навстіж) — двері загалом, а не тільки невеличке гніздо внизу крізь яке йому просовували їжу.

Він уже незчисленну кількість разів намагався відчинити двері самотужки. А шухляди стола були порожніми, в них не було нічого, крім запаху цвілі та кедру. Він заглядав щоранку — а ну як раптом там щось з'явилось завдяки чарам, поки він спав? Коли маєш справу з «БЕЗУМОМ», таке часом буває.

Тож він сидів, вдивляючись у ті двері. І чекав. Білі стіни й тиша. Запах його власного тіла. Йому залишалося тільки думати про друзів — Мінхо, Ньюта, Казана, небагатьох інших глейдерів, які ще лишилися в живих. Про Брендю та Хорхе, які зникли з поля зору після того, як їх урятували на велетенському берзі. Про Гарріет і Соню інших дівчат із групи «В», Аріса. Про Брендю та про її попередження йому після того, як він уперше прокинувся в білій кімнаті. Як вона заговорила в нього в голові? Вони на його боці чи ні?

Але найбільше він думав про Терезу. Він не міг викинути її з голови, хоча з кожною секундою ненавидів її трошечки більше. «„БЕЗУМ“ — це добре», — сказала вона йому наостанок, і, незалежно від того, мала вона рацію чи ні, для Томаса вона стала уособленням усіх жахів, як

сталися. Щоразу, коли він думав про неї, в ньому закипала лють.

Можливо, увесь цей гнів був останньою ниткою, що пов'язувала його зі здоровим глуздом, поки він чекав.

Їжа. Сон. Тренування. Жага помсти. Ось чим він займався ще три дні. Сам.

На двадцять шостий день двері відчинилися.